

give denne Sag, støtter sig paa Forudsætning-
ger, Præmisses, som høre hjemme i dette
Things Behandling af en hel Række dels
vestindiske Love, dels vestindiske Bevillinger
paa Finantsloven. Vi vilde derfor ikke let
opfordres til at skjænke det andet Thing no-
gen Tanke, da det har staaet udenfor hele
dette særlige Mellemværende mellem Folke-
thinget og Finantsministeren angaaende de
vestindiske Spørgsmaal. Hvis det ærede Med-
lem! for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds
skulde have haft den Hensigt, jeg antydede,
tror jeg ikke, at ret Mange for Alvor vilde
betragte det som et nyttigt Paaskud til at
stille sig uvillig i Fællesudvalget ligeoverfor
os. Jeg skal desuden gjøre opmærksom paa
en Ting til i denne Forbindelse, og det er,
at det tværtimod maa bidrage til at udjævne
de Vanstefuligheder, som der er i Fællesudval-
get, naar der gaar flere og flere Poster ud
af § 28, thi som man veed, er det en uheldig
Paragraf, efter som den forringer Landsthin-
gets Overskud af 4^{3/4} Mill. saa bethdeligt.
Nu søge vi at bringe dette Overskud saa vidt
mulig til Sandhed. Derved hjælpe vi paa
en vis Maade Landstinget, antager jeg. —
Til den høitærede Finantsminister maa jeg
tillade mig at sige, at jeg ikke betragter Vest-
indien og dens Befolkning som mere frem-
mede, end de ere. Jeg betragter dem ikke som
Danste. Det tror jeg heller ikke, den høitæ-
rede Minister gjør. Han betragter dem kun
som en integrerende Del af den danske Stat.
Det gjør jeg ogsaa; det er en given Sag;
derom kan ikke disputeres. Men den høitæ-
rede Minister forlanger, at vi skulle behandle
dem som mere end Danste. Jeg tillader mig
at spørge den høitærede Minister, om der fra
1848—1864, da den danske Befolkning her-
hjemme var stedt under meget alvorlige øko-
nomiske Forhold og havde store Vanstefulig-
heder at kæmpe med, da blev stillet noget
Krav til Vestindien om at yde noget Bidrag
til os? Det var der Ingen, der gjorde.
Nu vel! Jeg har ikke forlangt og vilde heller
ikke forlange, at de skulle gjøre det, men saa
skal man heller ikke komme og stille saadanne
Krav til os her, fordi Vestindien nu befinder
sig, som den høitærede Minister selv siger, i
en sieblikkelig, forhaabentlig forbigaaende For-
legenhed; thi den høitærede Minister har stillet
os i Udsigt, at denne Sufferdyrkningskrise
kan betragtes som rent foreløbig. Den høitæ-
rede Minister bebrejdede mig, hvad jeg
havde ytret angaaende Kolonialraadet og Ad-
ministrationsforholdene derovre paa Øerne.
Hvad Kolonialraadet angaar, vil jeg tillade
mig at minde om, at den største Del af
Øernes Befolkning, som lige saa godt ere
vore Landsmænd, i samme Grad ere Med-

lemmer af den danske Stat som de andre,
nemlig hele Arbeider- og Negerbefolkningen,
ere udelukkede fra Kolonialraadet. Kolonial-
raadet bestaar af den lille herskende Klasse
paa Øerne og ikke Andre. Det maa vi vel
holde for Die, naar der tales om Kolonial-
raadet. Jeg tror, det er uden Exempel i
Historien, saa vel Danmarks som andre
Landes Historie, at en Repræsentation, som
bestaar af den herskende Klasse, ikke fortrin-
svis har taget Hensyn til den herskende Klas-
ses Interesser. Det er Noget, som følger
af Sagens Natur. Den høitærede Minister
bemærkede, at det var vanskeligt at besætte
Embederne derovre i Vestindien; et Embede
havde saaledes været opslaaet 4 Gange,
uden at man havde kunnet faae det besat.
Ja, det undrer mig i Virkeligheden ikke; de
danske Mennesker ere ikke tilbøielige til at
komme til Vestindien, det er Noget, man i
Almindelighed maa bede Folk om at gjøre,
og Dens egen Befolkning vil vist i de fær-
reste Tilfælde være brugelig til at anfattes
i Embeder, i alt Fald efter Regjeringens
Opfattelse af de Betingelser, der kræves
dertil. — Jeg har endnu to Bemærkninger,
jeg i denne Forbindelse vil tillade mig at
gjøre til den meget ærede Minister. Jeg
nævnte i mit første Foredrag, at man kunde
ned sætte Embedernes Indtægter, men jeg
nævnte ikke, at man ogsaa kunde ned sætte
Embedernes Antal, og naar man ser paa
Budgettet for St. Croix, som jeg omtalte,
vil man finde, at der er et temmelig stort
Antal Embeder for en saa lille Ø, som, saa
vidt jeg veed, ikke har mere end 18,500 Ind-
byggere. Hvad Militæret angaar, vil jeg
spørge, om det egentlig er saa ubetinget
fornødent, at man sender danske Tropper
over til Vestindien. Der er jo en Befolk-
ning selv i Vestindien, hvoraaf baade Militæ-
ret og Politiet kan rekrutteres, nemlig
Negerne, hvis ikke de Hvide kunne bruges
dertil. Betragter man kun Militairets Op-
gave i Vestindien som udelukkende den at
holde Negerne i Awe, ligesom man jo i den
senere Tid kan læse i Bladene, at man be-
trugter Militairets Opgave i Danmark som
værende den at holde Befolkningen i Awe?
Nei, den er da ikke udelukkende den, at holde
Negerne i Awe, Opgaven er i det Hele taget
at opretholde Orden indadtil og udadtil,
det er derfor, man har Militair, og Nar-
sagen til Uordener kan sandelig lige saa godt
komme fra oven som fra nedden. Det er en
Tanke, jeg vil tillade mig at henstille til
den høitærede Regjering, at den bruger
Negerne til deraf at rekruttere Øernes Mi-
litair; viis Negerne den Tillid, gjør for
Negerne, hvad der kan gøres i den Ret-